

DE LANDSFlyKtIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

A. OOMAN DOYLE

Översättning från engelskan

(Forts.)

Det gamla lättnadsskottet och passionerna funnos trivsel utan kvar på ytan, men allvarliga ansikten och allvarliga samtalssamman var dagens mode. Man talade ej längre om tur vid spelbordet, om Molieres sista komedi eller Lullys nya opera, utan om Janssensens eller Arnolds förfärande från Sorbonne, om Pascals oförsämdhet eller om fortjänsten af tvänne så populära predikanter som Bourdalone och Massillon. Sådanda rörde sig alla dessa Frankrikes adelarna under ett lysande tak, på ett mångfärgadt golf, omgifna af odödliga målningar infattade i guld och ornamenter, alla apande efter den lilla figuren i deras midt, som sjelf så långt ifrån var sin egen herre, att han vagde mellan två rivaliserande kvinnor, som spelade ett spel, i hvilket Frankrikes främste och hvar eget öde voro inslagna.

FEMTE KAPITLET.

Bellais barn.

Efter sin motgång hos kungen hade den gamle hugenotten ståt tytt med ögonen sänkta mot marken och ett ansikte, i hvilket tvifvel, sorg och förbittring kämpade om herraväldet. Han var lång och mager, med bred panna, stor grof näsa och massiv haka. Han hade hvarken peruk eller pudder, men naturen hade strött sitt eget silfver i hans tjocka lockar, och de tusende åkrynklorna och färorna omkring munnen och ögonen gäfvö ett allvarligt utseende åt hans ansikte. Den förbittring, hved hvilken han sprungit upp, då kungen hade afsagt sig hans bon, visade, att han i trots af sina år bibehöllt en del af sin ungdoms styrka och liflighet. Han var klädd på ett sätt, som anstod hans rang, enkelt och dock väl, i en gråbrun rock med försilftrade knappar, knäbyxor af samma tyg och ullstrumpor, som slutade i ett par breda läderskor med stora stålspänningar. I ena handen bar han en låg guldkantad filthatt och i den andra en liten pappulle, uti hvilken han förvarade den klagskrifft, som han hoppats få öfverlämnas i den kungliga sekreterarens händer.

Hans reflexioner angående, hvad han närmast borde företaga sig, afbröts plötsligt. Om i dessa dagar hugenotterna ej voro absolut förbjudna af Frankrike, så voro de åtminstone endast tolererade och voro ej skyddade af samma lagar som katolikerna. Under tjugo år hade förföljelsemar strängt öskat, till ej något annat åttioend an att förförva dem, men detta medel hade dock annu ej används. De hindrades i sin handel, utträngdes från alla publika tjänster, deras hem fylldes med trupper, deras barn uppmuntrade till upprorsakt och all upprättelse nekades dem för de förfärliga och förolämpningar, för hvilka de varit utsatta. Hvarje skäl, som önskade tillfredsställa sin personliga övliga eller önskad vinna sina förförades gunst, kunde göra dem, hvad han ville utan fruktan för lagen. I trots af allt detta hängde dessa människor fast vid det land, som ej ville kända vid dem, och uppfylla af kärlek för sin fosterjord, som är så skarpt utpräglad hos fransmännen, föredroge de förolämpningar och förakt hemma, framför det välkommen, som väntade dem på andra sidan hafvet. Men de dagar voro ej långt borta, då de ej längre hade att vilja.

Tvenne af kungens gardister i blå rockar voro på vakt på den sidan af palatset och hade varit vittne till hans fruktlosa bön. De följdes nu af till det ställe, hvarest han stod, och afbröts omhitt tråden i hans tankar. — Hör nu, gamla psalmbok, sade den ena beräkt, ge er i väg. — Ni är inte någon särdeles prydad på kungens vägar, utropade den andre med en mistig ö. Fördome er, hur vägar ni föraktas kungens religion?

Den gamle hugenotten kastade en blick af harm och förakt på dem och skulle just vända sig om och gå, då den ene ködde till honom i sidan med tockandad af sin hillebard. — Där har du, din hund! ropade han. Hur vägar du se på det viset på kungens gärd? — Bellais barn, utropade den gamle mannen med händerna tryckta mot sin sida, hade jag varit tjugo år yngre, skulle ni ej vågat göra så. — Ha! Ni vågar vara oförsämda? Det är nog, André. Han har hotat kungens gärd. Låt oss taga honom och förs honom till hovvaktens.

De två soldaterna kastade sina hillebard på marken och rusade på den gamle mannen, men fästade de voro stora och starka, funno de det långt ifrån lätt att taga fast honom. Med sina långa, seniga armar slet han sig lös från dem gång på gång, och det var först sedan han nästan för-

lorat andan, som de två soldaterna, sönderfina och andrutna, lyckades vrida kring hans handleder och hålla honom. De hade knappast vunnit sin lumpna seger, förrän de hörde en bask röst och sågo en värja blixtra till för ögonen på sig och blefvo än en gång tvungna att släppa lös sin fånge. Det var kapten de Catinat, som sedan hans tjänstgöring var slut, hade gått ut på terrassen och hälsat på hvar vittne till denna scen. Vid åsynen af den gamla ansikte klock det till i honom, och han drog sin värja och rusade så våldsamt på de två gardisterna, att de ej blott släppte sitt offer, utan då de ryggade tillbaka för den hotande svärdsudden, så slant den ene, och den andre ramade öfver denne, och de lågo där na och kralade om hvarandra.

— Fege uslingar! dundrade de Catinat. Hvad ha ni för er? De två hade krafat sig upp, förlagna och skamsna. — Herr kapten, sade den ene, i det han gjorde honnor, det är en hugenott, som har hotat kungliga gärdet. — Hans anhöllan hade blifvit afslagen af kungen, och dock nekade han att aflygsna sig. De Catinat var blek af harm. Och då en fransk borgare kommer för att tala med landets herre, så skall han blifva förolämpad af två sådana schweiziska hundar som ni utropade han. På min ära, det skola vi snart se.

Han tog fram en liten hvisselpipa af silfver ur fickan och vid det skarpa ljudet af densamma kommo en gammal sergeant och ett halft dusin soldater springande från vaktrummet. — Edra namn? frågade kaptenen bask. — André Meunier. — Och ditt? — Nicholas Kloppe. — Sergeant, arrestera dessa män, sade kaptenen till de båda sergenterna, en gammal gråhårig soldat från Condés och Turennes dagar. — Se till att de blifva ställda inför rätta i dag. — För hvilken förseelse, kapten? — För att ha anfällt en gammal hederlig borgare, som kommit hit för att tala vid kungen. — Han bekände sjelf, att han var hugenott, ropade de båda brottliga med en munn. — Ha! Sergeanten drog tveksamt i sina långa mustascher. Är det värdt att formulera anklagelsen sålunda, kapten? Men alldeles som kapten behagar. Han höjde lätt på axlarna till tecken, att han tviflade på, att det i fall skulle tjäna till något. — Nej, sade de Catinat, som plötsligt fick en god idé. Jag anklagar dem för att ha lagt ifrån sig sina hillebard och att ha haft sina uniformer trasiga och smutsiga under det de varit på vakt.

— Det låter bättre, svarade sergeanten med en privilegierad veterans frihet. För hundra granater, ni ha vanarst gardets uniform! En timme på fraktsken med en musköt vid hvar sin sida skall kånkända lita er, att hillebarderna äro för en soldats hand och ej för att kasta på kungens gränsmattor. Arrester! Gif akt! Höger om marsch! Och bort! Rådade den lilla truppen med sergeanten bakom. Hugenotten hade under tiden stått afseids, allvarsam och lugn utan att visa tecken till glädje; men då soldaterna försvunnit halsade han och den unge officeren på hvarandra med värme. — Armory, jag hade ej hoppats få se dig!

— Leke jag håller er, onkel. Hvad i herrans namn har fort er till Versailles? — Mina oförrätter, Armory. Syndens arm hvilat tungt på oss, och till hvem kunna vi vända oss om ej till kungen? Den unge officeren ruskade på huvudet. Kungen är i grund och botten en god man, sade han. Men han kan endast uppfatta världen genom de glasögon, som hållas fram för honom. Ni har ingenting att hoppas af honom. — Han afsade mig med förakt. — Frågade han efter ert namn? — Ja, det gjorde han, och jag uppgaf det. — Mina oförrätter, Armory. Syndens arm hvilat tungt på oss, och till hvem kunna vi vända oss om ej till kungen? Den unge officeren ruskade på huvudet. Kungen är i grund och botten en god man, sade han. Men han kan endast uppfatta världen genom de glasögon, som hållas fram för honom. Ni har ingenting att hoppas af honom. — Han afsade mig med förakt. — Frågade han efter ert namn? — Ja, det gjorde han, och jag uppgaf det.

Den unge officeren husslade. Låt oss följas af till porten, sade han. På min ära, om mina släktingar behaga komma hit och gråla med kungen, kommer mitt kompani snart att finna sig utan kapten. — Inte skall kungen straffa dig för min skull. Men, min käre brorson, det förefaller mig underligt, hur du kan lefva i detta Baals hus och likväl ej tillbedja deras falska gudar. — Jag kommer min tro i mitt hjärta.

Den äldre mannen skakade allvarligt på hufvudet. Din väg leder långt och smal, farlig stig med frestelser och faror framför dig. Det bör vara svårt för dig, Armory, att tjäna Herren och dock stå på god fot med dem, som förfölja hans utvalda. — Ha, onkel! sade den unge officeren otåligt. Jag är kungens soldat och är villig att låta den hvita mess-skjortan och den svarta kafftanen ställa med sådana saker. Låt mig blott lefva hederligt och dö på den post dit piken för mig, så är jag nöjd med att vanta på, hvad som komma skall.

— Nöj också att bo i palats och äta från lackra bord, sade hugenotten bittert, under det att ondskans hand tynger svårt på dina släktingar, och det råder bedröfvelse, klagan och gråt öfver hela landet. — Hvad är det, som är på tok då? frågade den unge soldaten, som synbarligen var mystifierad af det bibliska talesätt, som var brukligt bland tidens kalvinister. — Tjugo af Moabs män ha blifvit inkvarterade hos mig med en kapten Dalbert, hvilken länge har varit i Israel ett gissel.

— Kapten Claude Dalbert vill Landguddes dragoner? Jag har någonstund talat med denne usle skurk. — Hvad har han gjort då? — Hans män husa i mitt hus, som mål i en klädesbål. Innet mitt är fritt från dem. Kaptenen sitter i mitt rum med sina stora stöflar på mina spaniska läderstolar med min pipa i sin mun, sin vinbagare bredvid sig, och hans tal är rätt och styggselfullt. Vidare har han slagit gamle Pierre.

— Ha! — Och kort mig ner i källaren. — Ha! — Emedan jag, då han var drucken, stötte undan honom, då han ville slå sina armar om min kusin Adèle. — Oh! Den unge mannens ansikte hade rodnat och hans panna rymkats vid hvarje ny anklagelse, men vid denna sista kände han vrede öfver, och han rusade ursinnigt framåt, släpande sin äldre följeslagare med sig. De följde en af dessa slingrande gångstigar, kantad med höga hackar, har och hvar urklippa för att lämna tillfälle att se någon fam eller slumrande nyf som hvilade i marmor bland löfverket. De få hofmän de mötte sågo på dem med förvåning. Men den unge soldaten var allt för mycket upptagen af sina egna tankar för att fästa sig vid denna förmån. De skyndade framåt, följande en halvkirkelformig gångstig, som förde förbi ett dussin defilier i sten, hvilka i sina munnar sprutade vatten på en grupp trinitor, och vidare genom en allé af stora träd, som sågo ut, som om de växt där i århundraden, och likväl hade de med otåligt arbetet fört sitt sammar från St.German och Fontainebleau. Just här ledde en port ut från parken, och genom denna gingo de ut, den äldre pustande och flämtande.

— Hur kom ni hit, onkel? — I en kalesch. — Hvar lammade ni den? — På andra sidan gästgivarvägen. — Kom, låt oss skynda dit. — Följer du med, Armory? — Efter hvad ni berättat, är det på min ära, tid att jag kommer med. Det tycks behövas en person med värja vid sidan. — Men hvad tänker du göra? — Jag har ett ord att säga kapten Dalbert. — Jag gjorde dig orätt, brorson, då jag sade, att du ej stod på Israels sida.

Jag bryr mig inte om Israel, sade de Catinat skäligt. Jag skulle vilja veta, att min Adèle skulle ha lust att dyka skänken som en Abenigindian, eller vända sig med sina öskylidiga böner, till hvilken afgud som helst, hvem som skulle våga lägga hand på henne för den skull. Men han kommer vår vagn! Klatscha på kusk, och ni får fem livres, om vi äro vid Invalidporten inom en timme. Det var ingen lätt sak att köra fort med vagnar utan fjädrar och på dåliga vägar, men kusen piskade på sina båda grofva, långhåriga lastar, och vagnen skakade och skramlade i väg. Den unge gardesofficeren trummade otåligt med fingrarna på sina knän och flyttade sig oroligt på sin plats, samt kastade då och då en frågande blick på sin följeslagare, under det att tråden vid vägen susade förbi, och ett stort, hvitt dammoln följde efter.

— När hade allt det där? — I går natt. — Och hvar är Adèle nu? — Hon är hemma. — Och den där Dalbert? — Han är också hemma. — Huru! Ni har lammat henne i hans makt, under det ni begaf er till Versailles? — Hon är instängd i sitt rum. — Bah! Hvad är väl ett lås! Den unge mannen gestikulerade med händerna i luften vid tanken på sin egen vanmakt. — Men Pierre är där. — Han är till ingen nytta. — Och Amos Green. — Det är bättre. Han ser ut som en man. — Hans mor var en af de våra från Staten-Island nära Manhattan. Hon var ett af de stackars lamm, som i tid flydde, för vagnarna, när man i

först såg, att kungens arm skulle falla tungt på Israel. Han talar franska som vi, och är dock hvarken fransk till utseende eller vanor. — Han har valt en dålig tid för sitt besök. — Något visst andamål torde vara dödt bakom. — Och ni lammade honom kvar i huset? — Ja, han satt och rökte tillsammans med den där Dalbert och förtalade märkvärdiga historier. — Hvad för beskydd kan han väl vara? En främling i ett främmande land! Det var till af er, onkel, att lämna Adèle.

— Hon är i Guds hand, Armory. — Jag hoppas det. Men jag brinner af otålighet att komma dit! — Han stack ut sin hand för att se den långa, slingrande flöden och den stora staden, som redan skyndade fram, fastän till hälften dold af ett lågt tocken, genom hvilket Notre Dames dubbla torn stöto upp, jämte St. Jacques' höga spira och en skog af andra kyrkor, monumentala bevis på ättas seklers fromhet. Allt eftersom vägen slingrade sig längs floden kom stadsnuren allt närmare och närmare, till dess de körde i genom södra porten och åkte fram på en stenig chaussé med det breda Luxembourg till höger om sig och Colberts sista verk, Invalidhotellet, till vänster. En skarp krok förde dem till flodkajen, sedan drog de öfver Pont-Neuf och längs det ståtliga Louvern och kommo så in i en labyrinth af snäla men starkt trafikerade gator, som ledde norrut. Den unge officeren höll fortfarande hufvudet ut genom fönstret, men en stor förgylld vagn, som skramlade tungt framför dem, skynde uttiken. Då emellertid gatan vidgade sig, körde den åt sidan, och han blif stånd att uppfatta en skymt af det hus, till hvilket de ämnade gå.

Det var på alla sidor omgifvet af en ofantlig folkmassa. — Sjette kapitlet. — Ett ofredens hus. Den gamle hugenottiske kopmannens hus var en hög, smal byggnad vid hörnet af Rue St. Martin och Rue de Biron. Det var fyra våningar högt, dyrt och allvarligt, som dess egna med högt, spetsigt tak, långa smärta fönster, svarta korsbjelkar med ett repning emellan och fem trappsteg framför den snäla, mörka porten. Första våningen var magasin, hvarest kopmannen förvarade sitt lagervär, men andra och tredje våningarna voro försedda med balkonger med balustrader af grott träarbete. Då onkeln och hans brorson stego ur sin vagn, funno de sig mitt framför en stor folkmassa, som befann sig i den största spänning, med näsorna i vädret och blickarna riktade mot skyn. Då den unge officeren följde deras blickar, såg han något, som beröfvade honom hvarje annan känsla än den af förvåning.

Från den öfre balkongen hängde med hufvudet nedt en man i ljusblå rock och hvita benkläder, som tillkännagäfvö, att han tillhörde kungens dragoner. Hans hatt och peruk hade fallit af, och hans hufvud slängde sakta fram och tillbaka goda femtio fot från gatan. Hans ansikte var vändt utåt och blekt som döden, under det att hans ögon tittade uppåt, som om han ej vågade se det öde, som forestod honom. Hans röst genljöd öfver hela platsen, så att luften var uppfyllt af hans rop om nåd. På balkongen stod en man lutad öfver raket och höll dragonen i fötlederna och lät honom dingla i luften. Hans ansikte var likväl ej vändt mot hans offer utan mot en grupp soldater, som stod vid det höga fönstret, hvilket ledde ut till balkongen. Då han såg på dem, höll han sitt hufvud stolt och utmanande, under det att de rörde sig fram och tillbaka i fönsteröppningen, osäkra huruvida de borde rusa fram eller drags sig tillbaka.

Plötsligt gaf hopen till ett skri. Den unge mannen släppte sitt tag om ena fötleden, och dragonen hängde nu endast i den ena, under det att det andra benet slängde hjälplöst i luften. Dragonen trefvade på midt efter vägen och stolparne bakom sig, fortfarande skrikande med full hals. — Drag upp mig, drag upp mig! skrek han. Tänker ni möd mig! Hjälpl, hjälpl, goft folk! — Skulle ni vilja komma upp, kapten? ljöd den unge mannens klara röst öfver honom på utmärkt franska, men med en accent, som föreföll hopen främmande. — Ja, för tusen, ja! — Befall i så fall edra män att dra sig tillbaka. — Bort med er, era dumkallar, era fämar! Vill ni se mig slagen i bitar! Bort med er, säger jag! I väg med er! — Så nu är det bättre sade ynglingen, sedan soldaterna försvunnit från fönstret. I det han talade, drog han upp dragonen ett stycke, så mycket, att denne kunde vända sig om och fatta tag i undre delen af balkongen. Hur känner ni er nu? frågade han. — Håll i mig för Guds skull, håll i mig för Guds skull, när man i

— Var lugn, jag håller säkert i er. — Drag upp mig då. — Inte så bråttom, kapten. Ni kan tala mycket bra så här. — Låt mig komma upp, min herre! — Allting i sinom tid. Men jag är ledsen, att ni finner det obehägnat att tala med hvarandra i vädret. — Jasså, ni tänker mörda mig! — Nej, jag ämnar tvärtom drags upp er. — Himlen välsigne er. — Men endast på ett villkor. — Det är redan beviljadt! Oj, jag glider!

— Ni skall lämna detta hus... ni och edra män. Ni skall ej vidare ofreda denne gamle man eller hans unga dotter. Lofvar ni det? — Ja då. Vi skola gå vår väg. — På hedersord? — Ja, drag bara upp mig. — Vackert. Det är måhända lättare att tala med er på detta vis. Jag känner ej till edra lagar. Den här sortens saker äro kanske ej tillåtna. Lofvar ni, att jag ej skall få något obehag af saken? — Inte alls. Drag upp mig bara! — Guds. Upp med er då.

Han drog i dragons ben, under det att denne grep tag i balustraden under folkhopens ljudiga bifall. Officeren tumlade öfver raket och låg för några ögonblick, som han fallit. Därpå reste han sig upp och rusade, utan att bevärdiga sin motståndare en blick, med ett skrik af raseri in genom det öppna fönstret. Medan denna lilla tragedi hade förgått däruppe, hade den unge gardesofficeren hämtat sig från sin förvåning och trängit sig fram genom folkhopens med sådan kraft, att de nära på hade uppnått det lägsta trappsteget. Det kungliga gardets uniform var i och för sig sjelf en rekommendation öfver allt, och den gamle Catinats ansikte var så bekant i grannskapet, att alla gafvo plats åt honom. Dörren slögs upp för dem, och en gammal tjänare stod och vred händerna i den mörka korridoren.

— Ack herre, ack herre! utropade han. Hvad är försiggar för saken, en sådan nedrighet! De ämnade mörda honom. — Hvem? — Den tappre unge herrn från Amerika. Min Gud, lyssna blott! — Då han talade förbyttes plötsligt det väsen och buller, som hörts öfvan ifrån, i ett förfärligt brak åtföljt af en mängd svordomar, stötar och dunsar, som skakade huset i dess grundvallar. Soldaten och hugenotten rusade upp för första trappfästet och skulle just stiga upp för den andra, hvarest bullret tycktes komma, då en stor klocka i fodral kom nedtumlade, tagande fyra steg i saken och trillade så ned på afsatsen och emot väggen med ett brak, så att af alltsammans blott blif en kringsspridd hög af metallhjul och trästicker. Ett ögonblick senare kommo fyra män ramlande efter, åtföljda af spjällorna af den splittrade ledstänggen. De voro så sammanslingrade, att det var svårt att urskilja dem vida re, än att den innersta var klädd i röda flammfärgade kläder och de tre öfriga baro kungens uniform. Så stark och kraftig var mannen, som de sökte behålla, att så snart han fick fotfäste, släpade han de andra med sig från ena ändan af korridoren till den andra, liksom ett vildsvin släpar med sig hundarne, som bitit sig fast. En officer, som hade rusat utför trappan efter slagskamparne, sträckte ut sin arm och sökte fatta den enklidklädda i strupen, men drog den hastigt tillbaka med en ed, då mannens skarpa hvita tänder inträngde i hans tumme. I det han förde säret till munnen, drog han sitt svärd och skulle just stöta det igenom sin obehägnade motståndare, då de Catinat sprang fram och fattade honom i handleden.

— Fege usling, Dalbert! utropade han. — Den plötsliga anblicken af en af kungens lifgarde hade en magisk verkan på slagskamparne. Dalbert ryggade tillbaka med sin tumme i mun och med sänkt värja, rymkande sin panna bistert åt den nykomne. Hans långa, bleka ansikte var vanställt af raseri, och hans små, svarta ögon lyfste af lidelse och den otillfredsställelse hämnades djäfviska vrede. Hans soldater hade släppt sitt offer och stodo flämtande i en rad, under det att den unge mannen stod lutad mot väggen och borstade dammet från sina kläder och såg an på sin befriare, än på sina motståndare. — Jag har en liten affär oopgjord med er sedan gammalt, Dalbert, sade de Catinat, i det han drog sin värja. — Jag är här i kungens ärende, murrade den andre. — Utan tvifvel, Gardie, min herre! — Jag är här på tjänstens vägnar, säger jag er. — Det var bra. Er värja, min herre!

— Jag har ingenting otaladt med er. — Inte? De Catinat gick fram ett steg och slog honom med flata handens midt i ansiktet. Inte nu håller? — Ve förbannelse! skrek kaptenen. Till vapen, soldater. Hallå där! Hugg ner den där karlen och slapp ej er fänge! Hallå! I kungens namn. — Håll i mig för Guds skull, håll i mig för Guds skull, när man i

— Var lugn, jag håller säkert i er. — Drag upp mig då. — Inte så bråttom, kapten. Ni kan tala mycket bra så här. — Låt mig komma upp, min herre! — Allting i sinom tid. Men jag är ledsen, att ni finner det obehägnat att tala med hvarandra i vädret. — Jasså, ni tänker mörda mig! — Nej, jag ämnar tvärtom drags upp er. — Himlen välsigne er. — Men endast på ett villkor. — Det är redan beviljadt! Oj, jag glider!

White Star Dominion Line

Kungliga post ångare.

LAURENTIC och MEGANTIC.

(Hvardera 15,000 tons.)

DE STÖRSTA NYASTE OCH ELEGANTASTE ÅNGARE

i Canadensisk ångfartstrafik. Försedda med alla de modernaste inredningar för komfort och trygghet.

En klass salonger endast. De populära ångarna "Canada" och "Dominion" föra endast en klass, andra klassens passagerare, som gifvas bästa bekvämligheter.

White Star Dominion linjen gifver särskild uppmärksamhet åt skandinaviska passagerares valfärd.

Från Montreal och Quebec till Liverpool.

Canada Sept. 10, Oct. 8, Nov. 5, e. m. fredagar. Andra ångarna Sept. 16, " 14, " 11, re vid dagsljus lördagar. Al-Dominion " 24, " 22, " 19, la ångare från Quebec kl. 7.

Laurentic " 30, " 28, " e. m. lördagar.

För priser, turistor, cirkulär, reserveringar, platser och andra upplysningar hänvänd eder till närmaste agent eller till

W. M. McLeod,

Canadian Western Passenger Agent.

205 McDermott Ave.

Winnipeg, Man.

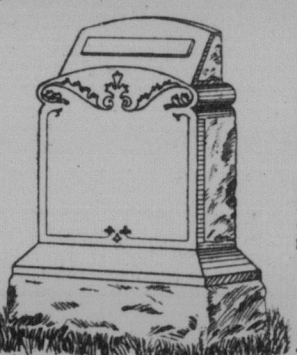
MODERNT FÖRSTA KLASSENS SKRÄDDERI.

Vårt Höstlager är nu helt inne.

Gör ett besök och se på det! 293 FORT STREET Tel. 7584. WINNIPEG, CAN.

Ett konkurslager af olika slags Grafvårdar och grafstaket

saljas till priser, 25 proc. lägre än de vanliga. Innan ni köper på annat håll bör ni kontrollera ärligheten af detta vår inbuds genom att skriva till oss efter prisuppgifter eller besöka vår lokal, 231 NOTRE DAME AVE. Inskrifver verkställare af alla språk. Utförande och material garanteras. Stor omsorg ägnas åt skriftliga order.

L. MCINTYRE

231 Notre Dame Ave.

Dept. M. O.

Marble & Granite dealer.

VIRKE,

RAMAR, DÖRRAR, PÅCKLADOR.

Äfven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, ——— MAN.

Vi sälja bästa sortens WALL PLASTER

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.

(Forts.)